

community

The New Apostolic Church around the world

04/2022/LV

Vienādas dotības, vienādas iespējas

Ievadraksts
Dievs rada jaunu

Dievkalpojums
Kopā celt jaunu tempļi

Doktrīna
Amata izpratne

New Apostolic Church
International

■ Ievadraksts

3 Dievs rada jaunu

■ Dievkalpojums

4 Kopā celt jaunu tempļi

■ Reģionālā daļa

10 Apriņķa apustuļa vizīte Rīgā

■ Bērnu stūrītis

12 Jēzus svētī bērnus

14 Ciemos pie Ambera un Elena
Makejā (Austrālija)

■ Doktrīna

16 Amata izpratne

Dievs rada jaunu

Kungs rada jaunu. Caur Svēto Garu Viņš rada jaunas atziņas, Viņš vada mūs Jēzus Kristus pilnības atziņā.

Es zinu, ka vienam otram ir ar to problēmas. Daudzus gadus ir ticēts, daudzus gadus ir sprediķots, un tagad ir kaut kas jauns.

Bet tagad - kas tad ir svarīgākais: tas, kam tu esi visu laiku ticējis vai teicis, vai sprediķojis, vai dzirdējis, vai tas, kas nāk no Svētā Gara un tevi pietuvina Jēzum Kristus?

Mīļie brāļi un māsas, mēs nevēlamies obligāti pie kaut kā turēties tikai tāpēc, ka esam gadiem ilgi tam ticējuši un esam to dzirdējuši. Te netiek domāts tas, vai tas bija pareizi vai nepareizi.

Vienīgais jautājums, kas būtu jāuzdod, ir šāds: vai šīs jaunas domas pietuvina mani tuvāk Jēzum? Vai tas atbilst Viņa būtībai un noskaņojumam?

Ja tas mani pietuvina Kungam, tad es eju šo ceļu un uzņemu šīs jaunās atziņas. Ja tas neatbilst Dieva gribai un mani attālina no Jēzus Kristus, tad šīs jaunās domas es nevēlos uzņemt sevī.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Bet, ja tās nāk no Svētā Gara, šīs jaunās atziņas ved uz pestīšanu, svētību, izredzētību un tās ved mani tuvāk Jēzus Kristus būtībai. Tad pieņemsim to visu. Brāļi un māsas, ļausim Viņam mūs vadīt!

Ar sirsnīgiem sveicieniem, jūsu

Žans Luka Šneiders

| Kopā celt jaunu templi

Vasarsvētku dievkalpojums notika Buenosairesas centrālajā baznīcā (Argentīna)

Attēls: Dienvidamerikas Jaunapustuliskā baznīca

1. Korintiešiem 3, 16

*Vai jūs nezināt, ka jūs esat
Dieva nams un ka Dieva
Gars mājō jūsos?*

Mīlie brāļi un māsas, es domāju, ka daudzi no mums ir ļoti pateicīgi mūsu Debesu Tēvam, ka šo Vasarsvētku dievkalpojumu mēs drīkstam svinēt kopā un piedzīvot jūsu vidū. Mēs taču ilgojāmies pēc tā; un ir pavisam brīnišķīgi mums to kopā piedzīvot. Mēs esam arī ļoti pateicīgi, ka pie mums varēja ierasties visi apriņķa apustuļi un to palīgi. Viņu klātesamība gan man, gan arī noteikti jums nozīmē kaut ko īpašu, jo viņi reprezentē visus Dieva bērnus, visus jaunapustuliskos kristiešus visā pasaulē.

Kopā viņi vada arī mūsu baznīcu visā pasaulē, un caur viņiem mēs varam būt kopā garīgi ar visiem brāļiem un māsām pasaulē.

Kad es tā domāju par visu Dieva tautu pasaulē, es apjausu, cik dažādi mēs varam būt. Dieva tautas iekšienē valda liela dažādība. Pirmkārt, tie dzīvo dažādās zemēs; un, zīniet, daudzās zemēs valda miers un drošība, bet daudzās valda arī karš un augsta kriminalitāte. Daļa valstu ir augsti attīstītas, citas - mazāk. Vienās valstīs cilvēkiem ir labklājība, citās valda nabadzība. Tas ietekmē arī mūsu brāļu un mūsu dzīves apstākļus, kuri patiešām ir ļoti atšķirīgi.

Arī mūsu baznīcā ir liela dažādība. Dažās zemēs mums ir miljoniem baznīcas locekļu, citās zemēs varbūt pāris duču. Ir Dieva bērni, kuri pieder lielām draudzēm, un citi ir pavisam vieni, izolēti. Apskatot viņu personīgo situāciju, to daudzveidība kļūs vēl lielāka. Vieni ir pavisam veseli, citi atkal bieži vien slimo. Ir nabadzīgi, un ir bagāti cilvēki. Vieni dzīvo ilgi, citiem dzīves laiks ir ļoti īss. Vieniem ir daudz dotību, spēju un potenciāla, citiem - mazāk. Milzīga dažādība.

Kā cilvēki mēs nespējam to izskaidrot. Būtu bezjēdzīgi par to lauzīt galvu, jo atbildi mēs tik un tā nesaņemtu. Viss, ko mēs zinām, ir tas, ka Dievs vēlas šo netaisnību novērst. Viņš vēlas visus cilvēkus ievest jaunā radījumā, kur nebūs netaisnības, kur visi cilvēki tiks atbrīvoti no ļaunā varas, no nāves un slimībām. Tas ir viss, ko mēs zinām.

Vasaršvētkos mēs svinam Svētā Gara izliešanas svētkus, un tas ir kaut kas varens. Visi Dieva bērni, kuri ir atdzimuši no ūdens un Gara, ir saņēmuši vienādu dāvanu: Svētā Gara dāvanu. Caur to viņi ir saņēmuši iespēju kļūt līdzīgiem Kristus būtībai. Viņi ir saņēmuši visiem vienādu iespēju kā pirmdzimtajiem ieiet Dieva valstībā. Un katrs, kas piedzimis no ūdens un Gara, ir saņēmis vienādu dāvanu, Svētā Gara dāvanu. Katram no viņiem ir pilnīgi vienāda iespēja kā pirmdzimtajiem ieiet Dieva valstībā. Nekādu lomu nespēlē tas, vai tu esi vesels vai slim, vai tu esi bagāts vai nabags, vai tu esi apdāvināts vai neveiksminieks, un kādos apstākļos tu dzīvo. Svarīgi ir viens: tava griba kļūt līdzīgam Kristus būtībai. Ja tu esi nolēmis kā pirmdzimtais ieiet Dieva valstībā, tad Dievs rūpēsies par visu, kas tev būs vajadzīgs, neatkarīgi no tā, kādos apstākļos tu dzīvo. Tas ir lielākais Vasarsvētku mierinājums. Neko nenožīmē tas, kurai draudzei tu pieder, cik vecs tu esi un tā tālāk. Izšķirsimies par to, lai mēs varētu ieiet Dieva valstībā un būt līdzīgi Kristus būtībai. Un es saku jums: jūs to spēsiet!

Vasaršvētkos mēs svinam arī Kristus baznīcas dzimšanas dienu. Kristus baznīca kļuva redzama caur ticīgajiem, kuri Vasarsvētkos tika apzīmogoti ar Svēto Garu un veidoja ticīgo kopību. Apustulis Pāvils Kristus baznīcu salīdzina ar templi. Tas kļuva par Jaunās Derības templi. Pāvils vēl saka, ka katrs ticīgais ir kā akmens, kuru Dievs ieliek šajā ēkā.

Vecajā Derībā templis bija Dieva atklāsmes vieta uz zemes. Izraēla tauta nāca uz templi, lai satiktos ar Dievu, Viņu slavētu un Viņam pateiktos. Kad tiem uzbruka viņu ienaidnieki, izraēlieši sapulcējās templī un sauca Dievu palīgā. Tauta nāca šurp, arī lai izlūgtos Dieva piedošanu, un nesa upurdāvanas, lai saņemtu piedošanu. Tā notika Vecajā Derībā.

*Mēs esam aicināti ar
mūsu dotībām un mūsu
spēkiem darīt visu,
lai arī nākotnē tiktu
sludināts evaņģēlijs.*

Jaunajā Derībā baznīca ir Dieva templis. Baznīcā sapulcējas ticīgie, kuri ir kristīti un seko Kristum. Mēs nākam uz dievkalpojumiem, esam Dieva bērnu kopībā, lai satiktos ar Dievu. Tā kā mēs zinām, ka dievkalpojumā satiekamies ar Dievu, tad mēs kopā Viņu slavējam un pateicamies Viņam. Mēs to darām savā lūgšanā, caur mūziku, mēs

atnesam dāvanas un darām labu savam tuvākajam. Arī tas ir ceļš, lai izteiktu pateicību Dievam, kalpojot viens otram, darot labu viens otram. Jēzus saka: ko jūs darāt manam vismazākajam, tas ir, manam brālim un māsai, to jūs darāt man (Mateja 25, 40). Tā ir lieliska iespēja izteikt mūsu pateicību, kad mēs sanākam Dieva bērnu kopībā un darām viens otram labu.

Mēs pulcējamies kopā arī, lai izlūgtos Dievam palīdzību. Par visu vairāk mēs lūdzam, lai Viņš atbrīvotu mūs no ļaunā. Mēs zinām: ja mēs sapulcējamies un lūdzam Dievu, lai mums tiktu palīdzēts, tad Viņš to arī darīs. Pavisam droši mēs varam nākt pie mūsu Debesu Tēva un izstāstīt Viņam visas mūsu rūpes, kas attiecas arī uz mūsu zemes lietām. Mēs uzticamies Viņam, Viņš ir mūsu Tēvs, un Viņš zina, kas mums ir vajadzīgs, un Viņš mums to novēl. Un, kad mēs aizlūdzam viens par otru, arī tad Viņš mūs uzklausa.

Taču mūsu svarīgākais lūgums ir: „Atpestī mūs no ļauna; ved mūs savā valstībā, brīvībā.” Un Viņš uzklausa šo lūgumu. Viņš jau darbojas, lai atbrīvotu mūs no ļauna.

Mēs lūdzam Dievu mūsu grēku piedošanai. Kad mēs lūdzam kopā „Mūsu Tēvs”, mēs atpazīstam savus grēkus un lūdzam,

lai Viņš piedotu mūsu grēkus un lai Viņš piedotu grēkus arī mūsu brālīem un māsām. Dievs uzklausīs arī šo lūgšanu. Un skaistākais ir: mums nav jānes kāds īpašs upuris, lai saņemtu piedošanu. Mums ir Jēzus Kristus. Viņš nesa upuri. Viņš darīja to vienreiz, un ar to pietiek. Viņa upuris ir spēkā mūžīgi visiem cilvēkiem. Kad mēs sanākam kopā, mums nav jānes upuris, lai saņemtu piedošanu. Kad mēs sapulcējamies, mēs svinam Jēzus Kristus upuri; mēs slavējam Kungu par Viņa upuri. To mēs darām, kad svinam Svēto Vakarēdienu. Mēs izceļam mūsu pateicību Jēzum Kristum par nesto upuri; tas vienmēr ir un būs spēkā.

Tāda ir šī izteiciena nozīme, ka baznīca ir Jaunās Derības templis. Mēs sapulcējamies, lai izteiktu savu pateicību un lai slavētu Dievu, to pielūgtu un izlūgtos palīdzēt mūsu tuvākajam; mēs lūdzam Viņu mūsu grēku piedošanai; un mēs svinam Jēzus Kristus upuri.

Templim Vecajā Derībā bija vēl cita nozīme: ar tempļa celtniecību Zālamans vēlējas dot zīmi. Viņš vēlējas būt drošs, ka visi pagāni redz: visvarenais Dievs dzīvo uz

zemes savas tautas vidū. Tātad templis bija zīme Dieva klātesamībai Izraēlā un līdz ar to uz zemes. Kristus baznīca ir Jaunās Derības templis. Tātad baznīca ir arī zīme tam, ka Dievs joprojām darbojas un ir klātesošs uz zemes.

Katrs ticīgais ir kā akmens, kas iederas templī.

Ja Pāvils saka, ka katrs ticīgais ir akmens, kas pieder šim templim, tas nozīmē, ka katrs baznīcas piederīgais ir par zīmi Dieva klātesamībai uz zemes. Precīzāk sakot, tiek domāta Jēzus Kristus baznīca, kur katrs ticīgais, katrs kristietis ir zīme tam, ka Jēzus Kristus nav tikai kāda figūra pasaules vēsturē, bet gan Viņš ir dzīvs, Viņš ir klātesošs uz zemes, un Viņš ir savu uzdevumu augstumos. Tu un es, brālī un māsas, mēs esam aicināti būt redzamās zīmes Dieva rīcībai un klātesamībai. Mēs varam liecināt, ka Dievs dzīvo mūsu sirdīs. Viņš nav tālu debesīs, jo mēs laiku pa laikam sarunājamies ar Viņu. Nē, Viņš ir dzīvs, un Viņš dzīvo mūsu sirdīs! Viņš ir vienmēr pie mums.

Tāpēc, ka Dievs ir pie mums, jo Viņš dzīvo mūsu sirdīs, mēs vēlamies patikt Dievam un nevis cilvēkiem. Tas ir pats par sevi saprotams, taču tomēr tā nav. Ja paskatās, cilvēki lieto daudz pūļu un enerģijas, lai izpatiktu citiem cilvēkiem. Tie

Svēto Vakarēdienu mirušajiem saņem apustuļi Gerardo Zanotti un Guillermo Canessa, kuri šajā dievkalpojumā tika pavadīti pelnītā atpūtā.

dara visu, lai līdzinātos citiem, lai atbilstu viņu viedoklim un teiktu tieši to, ko citi runā, lai saņemtu dažus „patik” sociālajos medijos. Viņi vēlas, ka tos akceptē citi. Vai arī, runājot Bībeles valodā, tie vēlās izpatikt cilvēkiem. Un kas ir ar Dievu?

Mēs vēlamies pierādīt, ka Dievs dzīvo mūsu sirdīs. Un līdz ar to mums svarīgākais vienmēr būs izpatikt Dievam un nevis cilvēkiem. Mēs vēlamies arī dot zīmi, ka Dievs ne tikai dzīvo mūsu sirdīs, bet gan darbojas arī savā baznīcā un mūsu sirdīs. Tas kļūst redzams mūsu garīgajā attīstībā. Es zinu, ka tas nav nekas jauns. Tas tiek sludināts jau gadsimtiem ilgi.

Taču es jautāju sev pavisam nopietni: kā tad ir ar garīgo attīstību. Bieži vien mēs dzirdam: „Jā, mēs gatavojamies uz Kristus atnākšanu, mēs apmeklējam dievkalpojumus, mēs atnesam savas upurdāvanas.” Jautājums, kas tiek uzdots, ir vienmēr viens un tas pats: „Vai jūs esat mainījušies?” Uz šo jautājumu mums katram pašam ir jāatbild. Nenovēliet, lūdzu, to uz savu tuvāko. Padomājiet katrs par sevi. Es esmu absolūti atklāts: es ar savu atbildi neesmu apmierināts. Te man vēl daudz darba priekšā. Ir tik daudz lietu, kuras mums vajadzētu izmainīt, kuras mums vajadzētu mainīt mūsu domāšanā, veidā, kā mēs dzīvojam. Mums vajadzētu

dažādās situācijās vairāk paļauties uz Dievu. Mums vajadzētu arī citādāk izturēties pret mūsu tuvāko. Ir vēl daudz ko darīt šajā lauciņā.

Mums jābūt par zīmi, ka Dievs darbojas savā baznīcā un mūsu sirdīs. Padomājiet par to, ka mēs esam nolēmuši kļūt līdzīgi Kristus būtībai. Dievs paveiks savu daļu, bet mums ir jāizdara sava tiesa.

Nākamā Dieva klātbūtnes zīme ir Viņa tautas vienotība. Pats Jēzus Kristus aizlūdza par Dieva tautas vienotību. Viņa Trīsvienības vienotība atspoguļojās mācekļu vienotībā. Viņš vēlējās, lai Viņa tauta būtu vienota, kā Viņš bija vienots ar savu Tēvu, lai parādītu, ka šeit darbojas Svētā Trīsvienība. Baznīca ir Dieva klātesamības redzamā zīme; tāpēc mēs strādājam pie Dieva tautas vienotības, kas ir kā lielākā zīme tam. Tur, kur Dievs patiesi ir klātesošs kā Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vienotība, kur ir vienotība un pilnība.

Mēs visi esam aicināti piedalīties baznīcas tempļa celšanā. Un zināmā mērā mēs katrs esam atbildīgi par šīs baznīcas pastāvēšanu nākotnē. Mēs esam aicināti katrs ar savām dotībām un visu spēku piedalīties šajā lielajā darbā, lai arī nākotnē tiktu sludināts evaņģēlijs, lai arī mūsu nākamajam paaudzēm tiktu sludināta vēsts par Kristus atnākšanu,

lai arī nākotnē turpinātu sagatavot Kristus ligavu, lai arī turpmāk būtu ticīgo kopība savstarpēji un arī ar mūsu debesu Tēvu. Katrs kristītais ir aicināts nest savu artavu šajā lielajā celtniecības darbā. Protams, katrs ar savām dotībām un spējām, un mums ir arī dažāda atbildība. Taču katrs būs lietderīgs, un katrs varēs nest savu artavu. Kalposim kopā mūsu Kungam! Un papildināsim viens otru ar savām dotībām. Tās tiks lietotas līdz Kristus atnākšanai.

Protams, mēs šo baznīcu, šo templi nevaram celt uz cilvēka prāta pamata. Ja tas tā būtu, tad katrs varētu teikt: „Tam jābūt ērtam man. Es vēlos redzēt baznīcu tādu, kāda tā man patiktu. Es nevēlos mainīt savu viedokli. Es vēlos, lai mani akceptētu tādu, kāds es esmu. Es nevēlos atņemt savus ieradumus un uzskatus.” Iedomājieties, kāda tad būs šī baznīca! Tas būtu haoss. Nē, Dievs saka: „Tu esi atbildīgs par tempļa celtniecību, taču tas tiks būvēts pēc Mana plāna.” Un Dieva plāns ir ļoti precīzs.

Dieva plāns ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, apustuļu mācība, kā tas viss ir atainots un rakstīts Bībelē. Ja es runāju par Bībeli, tad rodas daudz jautājumu. Daudzi cilvēki mēģina savu viedokli uzspiest citiem, pamatojoties uz Bībelē rakstīto. Un daudzi to izmanto tādām nolūkam. Bībelē var vienmēr atrast vārdu, kas apstiprinātu katra cilvēka viedokli. Ja kāds vēlas kādu nogalināt, var lasīt Bībeli un tajā atrast pamatojumu savai rīcībai, lai to izdarītu bez sirdsapziņas pārmetumiem. Es varbūt mazliet pārspīlēju, bet jūs jau saprotat, ko es domāju.

Mēs nevēlamies izmantot Bībeli tādiem mērķiem. Mēs vēlamies lasīt Bībeli Svētā Gara gaismā. Apustulātam ir uzdevums izklāstīt Bībeli Svētā Gara gaismā, un mēs visi esam saņēmuši Svētā Gara dāvanu. Lūdzu, izmantojiet šo dāvanu, lai iepazītos ar Svētajiem Rakstiem, nevis pamatojieties tikai uz savu redzes viedokli. Ja Bībeli lasa Svētā Gara gaismā, tad pastiprinās mīlestība uz Dievu un savu tuvāko. Tad Bībeles lasīšana būs nodēģa. Jo tajā ir vēsts par mīlestību uz Dievu un savu tuvāko. Un padomājiet par to: ir svarīgi patikt Dievam, nevis cilvēkiem.

Nesīsim tādā veidā savu artavu tempļa būvniecībā. Lietosim savas dotības un spējas, spēku un enerģiju kopā,

Jaunie apustuļi Néstor Manzelli, Claudio Videla un Pablo Basso.

lai arī nākotnē tiktu sludināts evaņģēlijs un tiktu pausts par Kristus atnākšanu, taptu sagatavota Kristus ligava un Dieva bērni paliktu kopībā savā starpā. Protams, šis templis vēl nav gatavs. Tas vēl ir celtniecības stadijā, un, ja apskata šo būvi šajā stadijā, tad var redzēt, ka tur vēl šis un tas pietrūkst. Baznīcas redzamā daļa, dzīvie, dzīvo kopība, ir vēl nepilnīga. Lai tas jūs netraucē! Tas ir pavisam normāli. Tā atrodas vēl celtniecības stadijā. Tas, kas jau ir, vēl nav pilnīgs. Taču svarīgi ir tas, kādā veidā mēs ar to apejamies. Baznīca nevar būt pilnīga tik ilgi, kamēr tā pastāv šeit, uz šīs zemes.

Bet ar Dieva palīdzību un Viņa vadībā caur Svēto Garu mēs varam ar cilvēciskām nepilnībām apieties pilnības veidā. Arī šeit ļausim sevi iespaidot caur Svēto Garu. Viņš māca mūs, kā ar to visu ir jāapietas.

Kristus atnākšanas dienā Viņš paņems daļu no šīs baznīcas pie Sevis, to daļu, kura būs sevi sagatavojusi. Tā nebūs vēl pilnīga, bet Viņš caur savu žēlastību un savu nopelnu darīs to pilnīgu. Tikai tā mēs varēsim ienākt Viņa valstībā.

Templis jaunajā radībā būs pilnīgi pabeigts tad, kad visi cilvēki, kuri tic Jēzum Kristum un ir sekojuši Viņam, visi, kurus Dievs būs uzņēmis, būs kopā ar Dievu pilnīgā un mūžīgā kopībā. Kas par lielu žēlastību! Mums nav jāgaida pārāk ilgi. Mēs jau tagad gaidām uz Kristus atnākšanu.

Pēc līdzkalpošanas pirmapustulis teica: Svētā Gara spēks nav atkarīgs no cilvēka vecuma. Tas darbojas gan pie jauniem, gan pie tiem, kuri jau ir kļuvuši gados vecāki. Gan šodien, gan rīt mums būs iespēja piedzīvot Svētā Gara spēku.

Kad mēs gatavojamies grēku piedošanai un Svētā Vakarēdiena svinēšanai, mēs kopā lūdzam: „Piedod mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādnikiem.” Kad mēs to lūdzam kopā, mēs lūdzam ne tikai par sevi, bet arī par savu tuvāko, lai Dievs piedot grēkus arī mūsu tuvākajam. Un tad mēs uzņemamies atbildību piedot arī savam tuvākajam. Tās ir divas dažādas lietas. Pirmkārt, mēs lūdzam piedošanu savam tuvākajam, un tad mēs arī vēlamies piedot savam tuvākajam. Es zinu, ka dažos gadījumos ir ļoti grūti to izdarīt, tas ir, piedot savam tuvākajam, ja tas patiešām ir izdarījis kaut ko briesmīgu. Dažiem ir bail, un viņi saka: „Vai Dievs varēs man piedot, ja nespēju piedot savam tuvākajam?”

Pirmapustulis Lēbers bieži sacīja, ka viss ir atkarīgs no tā, vai mēs vispirms esam apņēmušies to izdarīt. Nesatraucieties, jo tam ir vajadzīgs zināms laiks, līdz mēs kļūstam spējīgi to izdarīt. Dievs redzēs tavus pūliņus to paveikt, un Viņš tev palīdzēs pārvarēt šo barjeru, lai tu spētu piedot savam tuvākajam.

Taču seko nākamais aspekts: mēs lūdzam Dievu, lai varētu samierināties ar savu tuvāko. Ja jūs vēl neesat spējīgi piedot savam tuvākajam, tad speriet vismaz pirmo soli un lūdziet Dievu par to, lai jūs to varētu paveikt! Atturēsimies no domas, ka Dievam viņš jāsoda, ka Dievam jāspriež viņam tiesa. Lūgsim: „Lūdzu, Dievs, es vēl nespēju piedot, bet piedod Tu viņam!” Es esmu pārliecināts, ka tas ir pirmais un izšķirošais solis ceļā uz to, lai arī mēs varētu piedot savam tuvākajam. Ar Svētā Gara spēku šo soli var spert.

Caur Svētā Vakarēdiena baudīšanu, caur Kristus miesas un asins saņemšanu tiks stiprināta mūsu kopība ar Jēzu Kristu. Viņš saka mums: „Nemiet, tas esmu Es! Tu redzi? Es mīlu tevi, un Es esmu par tevi arī nāvē gājis. Tu redzi? Es esmu šeit, Es esmu kopā ar tevi! Tu redzi? Es vēlos vest tevi savā

valstībā un vēlos, lai tu būtu mūžīgi kopā ar mani! Ņem, tas esmu Es!” Tas stiprina kopību ar Jēzu Kristu.

Kad saņemam Jēzus miesu un asinis un caur to arī Viņa dievišķo dabu, mēs gūstam arī spēku to visu pārvarēt. Padomāsim par to, lai varētu mainīties, lai mēs savā garīgajā attīstībā varētu spert nākamo soli. Spēku tam mēs saņemam Svētajā Vakarēdienā. Kad svinam Svēto Vakarēdienu, mēs visi esam sapulcējušies apkārt Kristum, un tas stiprina mūsu kopību un vienotību. Protams, mēs visi esam ļoti atšķirīgi, taču būtībā mēs esam vienoti Kristū.

PAMATDOMAS

Kristus baznīca ir ticīgo kopība, kuri ir kristīti un seko Kristum. Mēs vēlamies būt redzama zīme tam, ka Dievs ir klātesošs uz zemes un arī mūsu sirdīs, un mēs esam pasaukti līdzdarboties baznīcas celšanā. To mēs darām pēc Dieva plāna, Jēzus Kristus evaņģēlija.

Apriņķa apustuļa vizīte Rīgā

Apriņķa apustulis Storks amatbrāļu istabā kopā ar apustuļiem Pöschel un Zisowski

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Apriņķa apustulis pie altāra

Līdzkalpo apustulis Zisowski

14.jūlijā, ceturtdienas vakarā, plkst. 18.00 notika mūsu baznīcas apriņķa apustuļa Rainera Storka dievkalpojums, kurā piedalījās 71 brālis un māsa. Kopā ar apriņķa apustuļiem ieradās vēl seši apustuļi no Rietumvācijas apgabala kopā ar savām sievām. Apustuļu sievas Rīgā un Latvijā ieradās pirmo reizi. Uz dievkalpojumu ieradās mūsu brāļi un māsas no Jelgavas, Jaunpils, Cēres, Rīgas un Siguldas draudzēm. Sevišķi kupls skaits bija no Cēres draudzes – 31 (gan skolotāji, gan bērni).

Apriņķa apustulis dievkalpojumu iesāka ar vārdu no Pāvila vēstules Romiešiem 8. nodaļas 35. panta, kur ir

Ansamblis izpilda dziesmu

Dievkalpojuma dalībnieki
Līdzkalpo apustulis Schug

rakstīts: „Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens?” Dievkalpojuma sākumā apriņķa apustulis runāja par pirmajiem kristiešiem, kuri tika pakļauti arī fiziskām vajāšanām. Pāvils te piemin to, ka viņi tika krustā sisti, tiem nocirta galvas ar zobenu, izbaroja arēnās plēsīgiem zvēriem, taču viņi neatteicās no Kristus, no apustuļu mācības, neaizliedza to. Apriņķa apustulis to pārnesa garīgā nozīmē uz mūsdienām. Sātans vēlas arī mūs šķirt no Jēzus un apustuļu mācības, vēlas, lai mēs kļūtu remdeni un vairs neinteresētos par dievkalpojumiem, nesāņemtu vārdu un nesvinētu Svēto Vakarēdienu, kas ir spēka avots

mūsu dvēselēm. Viņš uzsvēra, cik svarīgi ir apmeklēt dievkalpojumus, jo tur tiek pasniegts vārds, kas ir dzīvības maize cilvēka dvēselei, jaunajam cilvēkam no debesīm, kas caur Svēto Garu atdzimst katrā no mums. Jo pirmais cilvēks dzīvoja kopībā ar Dievu, kamēr grēks tos šķīra, jo kopībā ar Dievu nevar būt grēcīgs cilvēks.

Nākamajā dienā ciemiņiem tika parādīta Vecrīga, taču lietus neļāva to pilnībā izbaudīt. Pēc tam visi devās ceļā uz Lietuvu, Klaipēdu, kur 17. augustā, svētdienā, Klaipēdas draudzes dievnamā dievkalpojumā piedalījās 150 brāļi un māsas no 16 Lietuvas draudzēm.

JĒZUS SVĒTĪ BĒRNUM

PĒC MATEJA 18,1-5

Kādu dienu cilvēki atveda savus bērnus pie Jēzus. Viņi vēlējās, lai Jēzus svētītu viņu bērnus.

Mācekļi mēģināja bērnus nelaist pie Jēzus. Viņi uzskatīja, ka bērni traucēs Jēzum, ka tie apgrūtinās Jēzu. Taču tie

vēl nezināja, ka Jēzus ļoti mīl bērnus.

Jēzus redzēja, ka mācekļi mēģina bērnus aizvest projām. Viņš tiem teica: „Laidiet bērniņus pie Manis. Neatturiet viņus no Manis, jo viņiem pieder debesu valstība.”

Tad Viņš uzlika rokas bērniem un svētīja tos.

Kādu citu reizi mācekļi vēlējās zināt, kurš ir lielākais debesu valstībā.

Tad Jēzus pasauca bērnus pie sevis, nostatīja tos viņu vidū un sacīja: „Ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit debesu valstībā. Kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais debesu valstībā.” Jēzus runāja tālāk: „Kas uzņem bērnu Manā vārdā, tas uzņem mani. Bet kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic

uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnavu akmeni pie kakla un noslīcinātu jūras dzelmē. Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo Es jums saku, ka viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz Mana Tēva vaigu. Mans Tēvs debesīs grib, lai katrs bērns tiek pasargāts.”

CIEMOS PIE AMBERA UN ELENA MAKEJĀ (AUSTRĀLIJA)

„G'day, how are you?” tā mēs sveicinām jūs. Mēs esam Elens un Ambers. Mēs esam sešus gadus veci brālēni un esam dzimuši šeit, Austrālijā. Mūsu mātes ir māsas, pirms 15 gadiem viņas abas pārcēlās no Vācijas uz Austrāliju. Šajā attēlā mēs esam kopā ar mūsu brāļiem un māsām: mēs abi stāvam aizmugurē, priekšā ir Kristina, kurai ir četri gadi, Nātans (trīs gadi) un Džeks, divus gadus vecs.

Austrālija ir pazīstama ar savu daudzveidīgo dzīvnieku pasauli. Te jūs redzat mūs kopā ar ķenguriem un koalas lāciņiem. Daudzi cilvēki uzskata, ka koalas ir lāči, taču tā tas nav. Viņi ir somaiņi un ož ne visai labi, kaut arī tie varbūt mīļīgi izskatās.

Mēs dzīvojam pie jūras, mums tā ļoti patīk, ziemā mēs tur būvējam burgerus no smiltīm un lidinām vējā pūķus. Jo ziemā šeit ir patīkami silts. Turklāt te var daudz ko atklāt: krabjus, mazas zivtiņas, gliemežnīcas un koraļļus. Pirms pāris nedēļām mēs redzējām pat roņus! Ziemā no krasta var novērot arī kuprainos vaļus; tas patiešām ir vareni.

Mūsu Makejas draudzē ir gandrīz 60 ticības brāļu un māsu. Šajā attēlā ir svētdienas skolas bērni kopā ar apriņķa apustuļi Pēteri Šulti, kurš ir nācis no mūsu draudzes.

Laikapstākļi šeit pārsvarā ir brīnišķīgi, tāpēc mēs varam svētdienas skolā doties izbraucienos brīvā dabā.

Mēs labprāt ēdam austrāliešu desiņas vai pīrāgus, kas gatavoti no filo mīklas un pildīti ar gaļu. Mums garšo arī vācu virtuves ēdieni, jo īpaši švābu plāceņi un kliņģeri, ko gatavoja mūsu vecvecāki.

Šis attēls ir tapis tad, kad mēs bijām kopā ar visiem brālēniem un mūsu vecvecākiem.

Attēls: Björn Renz

| Amata izpratnes apskats

„Jaunapustuliskā izpratne par garīgo amatu”: tā sauc 32 lappušu mācības aprakstu, kas nesen tika izdalīts amatnesējiem, un šeit tiks apskatīts svarīgākais visiem interesentiem.

Amats un kalpošana pieder pie baznīcas dzīves; bez tā baznīca nevar izpildīt savu svarīgāko uzdevumu, proti, būt patiesai Kristus liecinātājai. „Garīgais amats nozīmē pilnvarojumu, svētīšanu un svētumu Kristus baznīcas kalpošanā. Tas viss norisinās Svētā Gara spēkā.” (Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms, JBK 7.1)

„Atšķirībā no amata Kristus baznīcā ir daudzveidīga kalpošana, sludinot evaņģēliju un domājot brāļu un māsu garīgo labklājību, tas var notikt arī bez iecelšanas amatos.” (JBK 7.1) Tas nozīmē, ka nav nepieciešams obligāti iecelt amatā, lai pārņemtu kādu uzdevumu draudzē vai baznīcā. „Kā no amata, tā arī no katra ticīgā var nākt aicinājums kalpot Kungam sekojot.” (JBK 7.1) Šī vispārējā ticīgo priesterība realizējas sekošanā Kristum vārdos un darbos.

Divas dabas

Jēzum Kristum (tam tic un par to liecina visu konfesiju ticīgie) ir divas dabas: Viņš „ir patiess Cilvēks un patiess Dievs” (JBK 3.4). Ja Jēzus persona un darbi veido baznīcas mērauklu un visu, kas ar to ir saistīts, tad ir saprotams, ka mācība par baznīcu un mācība par sakramentiem ir cieši saistīta ar divējādo mācības dabu.

„Arī Kristus baznīcai ir neredzamā jeb apslēptā un redzamā jeb atklātā puse. Baznīcas abas puses nevar atdalīt vienu no otras, tāpat kā nevar atdalīt arī abas Jēzus Kristus dabas. Tās sader kopā, kaut arī atšķiras viena no otras. Arī baznīcas neredzamā puse tāpat kā dievišķā Jēzus Kristus puse nav aprakstāma, taču tās rīcība ir redzama un jūtama sakramentos, un Dieva [...] Kristus baznīcas redzamajai pusei tāpat kā Cilvēkam Jēzum ir sava notikumu vēsture. Pretēji Viņam šeit darbojas grēcīgs cilvēks. Lidz ar to mēs varam atrast baznīcā maldus, nepareizus ceļus un virzienus, kas ir raksturīgi cilvēka dabai.” (JBK 6.3) Arī par amata izpratni svarīga nozīme ir divu dabu mācībai. Un tāpēc ir nepieciešams skaidri izklāstīt to apstākļu, kas saistīti ar amatu un personu, būtību.

Amats un persona

Jaunajā Derībā (JD) Pāvils sniedz labu piemēru tam, ka persona un amats, privātā dzīve un darbība sabiedrībā veido sava veida vienotību. Apustulis var runāt par vienotību starp personu un amatu, ja tas ir piepildīts ar ticību uz Kristu un atrodas sekošanā Kristum, tas nozīmē arī piedalīties Viņa ciešanās un uzticēties evaņģēlijam.

Piektajā ticības apliecinājumā tiek runāts par to, ka Dievs „izredz cilvēku kādam amatam”. No tā izriet, ka amats nav kāds cilvēka darbs vai nopelns, un beigu beigās arī ne draudzes, bet gan tā ir Dieva dāvana savai baznīcai. Cilvēks, kā tas tiek uzsvērts šajā ticības pantā, pilda savu

amatu pēc Dieva gribas un nevis tikai pašam izšķiroties par to (JBK 2.4.5). Dievs pats izredz cilvēku noteiktam amatam kalpošanā.

KNK 7.6. sadaļā ir teikts: nosakot apstākļus starp amatu un personu, liels palīgs ir jēdziens „paša atpazīšana”. Tas parādās Katehismā saistībā ar apustulātu, tur tiek runāts par „apustuļa paša atpazīšanu. Paša atpazīšana šeit tiek mērķēta uz to, ka cilvēks (kristietis) ir grēcīgas dabas un ka tas apjēdz savu grēcīgumu un gaida no Jēzus pestīšanu caur savu ticību. No ticības Jēzum Kristum kā baznīcas un patiesības Kungam amatnesējam veidojas un aug atziņa par amatu un atbildības sajūta, pildot šo amatu.

Atrisināma vienība

Vispirms ir jāsaprot, ka apstākļi starp amatu un personu, kā arī Kristus divējo dabu un baznīcas divējo dabu atspoguļojas šādā vienotībā: amatu un personu veido cilvēks un Dievs Jēzū vai redzamā un neredzamā baznīca, vai maize un vīns ar Kristus miesu un asinīm. Jāatzīst, ka šī vienotība nav pilnīga, bet gan trauša un apdraudēta personas grēcīgās dabas dēļ. Kaut arī amatu saņem konkrēta persona un šī persona ir arī atbildīga par tā izpildi, tas tomēr ir vērst uz draudzi un tai šajā amatā ir sava nozīme. Tātad amatu nevar atdalīt no draudzes un kaut kādā veidā to paņemt līdzī personai, kas gribētu ar to apieties citādi.

Pēc jaunapustuliskās izpratnes amats un persona atrodas šādās attiecībās: tie ir savā starpā saistīti. Protams, nav tā, ka amatu nevarētu atkal nošķirt no personas. Starp abām Kristus dabām un amatu ir attiecīga atbilstība; pie tam amats pats norāda uz dievišķo dabu, un cilvēks kā persona - uz Jēzus Kristus cilvēcisko dabu. No otras puses, ir atšķirība starp Kristus divējādo dabu; kā amatam, tā baznīcai ir spēkā, ka „cilvēks, kas darbojas, ir pakļauts grēkam” un tam ir raksturīga „maldīšanās, orientācijas zaudēšana un atkal atgriešanās”.

Amata aspekti

Amats tiek saņemts pie iecelšanas caur pilnvaru, svētību un svētumu. Amatsnesējam viņa amata sākotnējā izcelsme ir Jēzū Kristū, un tā nāk no Viņa caur apustuļa darbību pie iecelšanas, vēlreiz akcentējot, ka tas nav sakraments. Caur Svēto Garu cilvēks saņem to, kas ir ārpus viņa iespējām un īpašībām.

Kā baznīca kopumā, tā arī amatsnesējs ir atkarīgs no Svētā Gara klātesamības, un tam ir jāizlūdzas Gara darbība sava amata izpildē. Svētais Gars amatsnesējam rada iespēju ne tikai pareizi veikt uzdevumu, bet arī padara iespējamu to paveikt atbilstoši Dieva gribai, vai tas būtu sakramentāls vai sludināšanas, vai dvēseļu aprūpē veiktais darbs.

Garīgais amats ir kalpošana Dievam, kā arī kalpošana cilvēkiem. Tāpēc amata izpildīšanā ir nepieciešams ievērot dubultmīlestības bausli. Kalpošana Dievam un kalpošana cilvēkam sader kopā. Kalpošana Dievam ir saistīta ar Viņa slavēšanu un pateikšanos, kur mēs pasludinām Dieva lielos darbus. Kalpošana tuvākajam, pirmkārt, saistīta ar dvēseles aprūpi un draudzes locekļu atbalstu, bet, no otras puses, arī ar pūliņiem atbalstīt jebkuru, kam tas ir nepieciešams.

Amats un pilnvaras

Grieķiski vārdam „exousia” attiecībā uz pilnvaru Jaunajā Derībā ir atšķirīga nozīme. Tas apzīmē pilnvaru, ar ko Jēzus māca piedot grēkus, darīt brīnumus, bet arī mācekļiem piešķirto pilnvaru izdzīt dēmonus, caur roku uzlikšanu dāvat Svētā Gara dāvanu, kā arī apustulisko pilnvaru vispār.

Mācekļu pilnvara, ko mēs redzam Jaunās Derības tekstā, atrodas ciešā atkarībā no Jēzus, tpat kā Viņa pilnvara atradās ciešā kopībā un atkarībā no sava Tēva.

Kēniņš, Priesteris, Praviētis – šie amati ir Jēzū Kristū, tie izceļ Viņa pilnvaras, kam ir pamats Viņa Dievā, un amatu iedalījumos šiem trim amatiem ir sava loma ar attiecīgām pilnvarām. Valdīt un pārvaldīt, palīdzēt salīdzināties ar Dievu, sludināt Dieva gribu un pareģot nākotni: to visu var atrast pilnīgā veidā Jēzū Kristū. Valdīšana, par ko tiek šeit teikts, kalpo Dieva valstības īstenošanai, valdot Kristus mīlestībā.

Amatu izcelsme

Izejas punkts par amatu un draudzi ir mācekļi, kuri bija ceļā kopā ar Jēzu, un to sūtība no Dieva liecināt par vārdu un darbiem. No šiem mācekļiem Jēzus izvēlējās divpadsmit apustuļus. Un tikai Vasarsvētkos, kad tie saņēma Svētā Gara spēku no augšas, iesākās to uzstāšanās ar apustulisko pilnvaru un autoritāti. Iedomāsimies vien par Pētera sprediķi, pēc kura nodibinājās kristīgā draudze.

Jaunā Derība neattīsta mācību par amatiem. Pirmskristiešu draudzes nepazīna kaut kādu apvienotu un strukturētu amatu iedalījumu. Jeruzalemes draudzē sākumā darbojās tikai apustuļi. Tad tika iecelti palīgi nabagajiem un arī diakona amats draudzes cilvēku apkalpošanai. Pāvila rakstos ir norāde uz tālāku amatu izveidi. Pāvils piemin veselu rindu kalpošanas veidu: būtiskākie draudžu aprūpē bija presbiteri (vecākie) un episkopi (bīskapi).

Amats, attīstoties laikam

Apskatot pēdējo simts gadu attīstību, kļūst skaidrs, ka

baznīca vienmēr ir atteikusies no amatiem vai izveidojusi jaunus. Tā bija nozīmīga konstīciējoša kustība caur apustuļa amatu.

Līdz pat 20. gadsimta pirmajiem desmit gadiem Jaunapustuliskajā baznīcā bija priekšstats, kas balstījās Pāvila vēstulē efeziešiem, ka pie baznīcas pieder tā saucamais četrkāršais amats, proti, apustulis, praviētis, evaņģēlists un gans. Šis punkts jaunapustuliskajās draudzēs agrāk bija vienlīdz svarīgs, kā tas bija katoliski apustuliskajā baznīcā. Vēstulē efeziešiem nav nosaukts vispārējs un visiem laikiem derīgs amatu iedalījums, bet gan tiek uzsvērts: „Visi amati baznīcā, neatkarīgi no to nosaukuma, ir Kunga „dāvana” baznīcai. Amatu iedalījums atgriežas pie izveidotajiem amatu iedalījumiem, kuriem pirmsākums ir pirmapustuļa Johana Gotfrīda Bišofa laikā. Laika gaitā baznīca atteicās no tādiem amatiem kā praviētis un draudzes vecākais, vai arī kādu amatu turpmāk vairs neiecēla, kā tas notika ar jaunākā diakona amatu. Pamatojoties uz šo atklājumu, mācība par četrkāršīgo amatu netika atzīta.

Tie, kuri iecelti tādos amatos kā evaņģēlists, gans, aprīnča evaņģēlists, aprīnča vecākais arī turpmāk kalpos šajos amatos un viņus var uzrunāt ar esošajiem amata apzīmējumiem.

Arī aprīnča apustuļa un bīskapa amati vairs netiks iecelti. Taču apzīmējums „apriņča apustulis” tiks izmantots arī turpmāk tad, kad apustulim būs nepieciešams vadīt kādu no baznīcas apriņķiem. Arī apzīmējums „bīskaps” tiks saglabāts, un tas kalpos par priesteriskā amata apzīmējumu tiem, kuri būs apustuļa palīgi.

Amata pilnvara un amata uzdevums

Amats sevī ietver gan amata pilnvaras, gan arī amata uzdevumu. Amata pilnvarojums ir teoloģiskas dabas un amata uzdevums ir baznīcas tiesību dabas.

Amata pilnvaras ir dibinātas Jēzū Kristū, ieceļot amatā caur apustuļiem un ar Svētā Gara spēkā pārnesto apstiprinājumu, kas notiek trīsvienīgā Dieva vārdā. Amata pilnvaras tiek nodotas un saņemtas ieceļot. Tās tiek dzēstas līdz ar amata nolikšanu caur apustuli vai atsakoties no amata, vai amatnesēja nāves dēļ.

Kopā ar amata uzdevumu amatnesējam tiek nodotas arī tiesības un pienākumi, lai tas varētu pildīt savu kalpošanu caur saņemtajām amata pilnvarām laikā un telpā. Amata uzdevums beidzas, nomainot atbildīgo aprīnči, aizejot pelnītā atpūtā, atsakoties no sava amata vai amatnesēja nāves dēļ.

Iecelšana, uzdevuma saņemšana, atzīšana

Tagad, iedalot amatu trīs pakāpēs, iestājas lielāka skaidrība nekā līdz šim. Garīgās pilnvaras, kas saistītas ar garīgo amatu, skaidrāk atšķirsies no uzdevumiem, kuri ir jāpilda baznīcas vadībai.

Ordinācija ir iecelšana garīgā amatā. Tā notiek trīsvienīgā Dieva vārdā caur apustuļa darbību, uzliekot rokas un skaitot lūgšanu. Amatsnesējs saņem pilnvaras, svētumu un svētību.

Diakons pie iecelšanas saņem pilnvarojumu sludināt patiesu vārdu un nodot trīnitrālo svētību. Priesteris caur iecelšanu saņem priestera amata pilnvaras pasludināt grēku piedošanu, nodot svēto ūdenskristību un svēto vakarēdienu, kā arī veikt pārējās svētību darbības. Apustulis saņem pie iecelšanas apustuļa amatā pilnvaru veikt svēto apzīmogošanu un iecelt amatsnesējus to amatos.

Izvēloties konkrētu amatsnesēju, tiek izvērtēta viņa kompetence, kas ir saistīta ar attiecīgā amata sekmīgu pildīšanu.

Pirmapustulis tiek iecelts, atspoguļojot īpašu iezīmi, jo arī pirmapustulis ir apustuļa amata nesējs. Patiess amats no jaunapustuliskā redzes viedokļa nevis balstās tā vēsturiskajā izpratnē, bet ir dibināts tikai un vienīgi Jēzū Kristū, kuram ir nepieciešamās pilnvaras, ar kurām Viņš sūta amatsnesējus. Jēzus Kristus kā Dieva sūtnis sūta arī apustuļus, un to uzdevums ir iecelt amatos tos, kurus Dievs ir izredzējis.

Uzdevuma nodošana ir saistīta ar garīgā amata kalpošanu, kas ietver sevī vadošās funkcijas apgabala baznīcā, apriņķa vai draudzes ietvaros. Tajā tiek saņemts svētums un svētība. Uzdevums nav saistīts ar amata pildīšanu noteiktam laikam, taču tas beidzas ar amata apturēšanu.

Atzīšana ir kādas garīgas kalpošanas pārņemšana amatsnesējam vai lajam. Lai izpildītu šo kalpošanu, tiek izlūgta Dieva svētība. Amatsnesējs var būt balsts tiem amatsnesējiem, kuri darbojas ar vadības funkcijām.

Attēls: Marcel Felde

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders

Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Simon Heiniger

Apskats

02.10.2022	Evrē (Francija)
13.10.2022	Taguihona (Filipīnas)
15.10.2022	Heneralsantosa (Filipīnas)
16.10.2022	Tupī ((Filipīnas)
23.10.2022	Limburga (Nīderlande)
30.10.2022	Ķīle (Ziemeļ/Austrumvācija)
06.11.2022	Indiāna (ASV)
13.11.2022	Nirnberga (Vācija)
20.11.2022	Vintertūra (Šveice)
27.11.2022	Moldava (Moldāvija)
01.12.2022	Blumfonteina (Dienvidāfrika)
04.12.2022	Keiptauna (Dienvidāfrika)
11.12.2022	Visbādene (Vācija)
28.12.2022	Amneville (Francija)
25.12.2022	tiks precizēts (Francija)

New Apostolic Church
International

